

U S N E S E N Í

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Karety a soudců JUDr. Jiřího Goldsteina a Mgr. Tomáše Brauna ve věci dlužníka České strany sociálně demokratické, sídlem Hybernská 7, Praha 1, zast. advokátem prof. JUDr. Miroslavem Bělinou, sídlem Karla Engliše 3201/6, Praha 5, zahájené na návrh JUDr. Zdeňka Altnera, registrovaného k pobytu na adrese Obecní úřad Třebotov, Klidná 69, Třebotov, adresa pro doručování: Nad Olšinami 27, Praha 10, o odvolání navrhovatele proti usnesení Městského soudu v Praze č.j. MSPH 89 INS 26752/2012-A-6 ze dne 6.listopadu 2012

t a k t o :

I. Návrh na přerušení insolvenčního řízení se zamítá.

II. Usnesení Městského soudu v Praze č.j. MSPH 89 INS 26752/2012-A-6 ze dne 6.listopadu 2012 se potvrzuje.

III. Navrhovatel je povinen zaplatit dlužníkovi 6.534,- Kč na náhradu nákladů odvolacího řízení do tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám advokáta prof. JUDr. Miroslava Běliny.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze ve výroku označeným usnesením odmítl návrh, jímž se JUDr. Zdeněk Altner (dále jen navrhovatel) domáhal vydání rozhodnutí o zjištění úpadku České strany sociálně demokratické (dále jen dlužník), a rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

V odůvodnění usnesení soud uvedl, že mu byl dne 30.10.2012 doručen insolvenční návrh, v němž navrhovatel uvedl, že má za dlužníkem splatnou pohledávku přesahující 250.000.000,- Kč přiznanou nepravomocným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 č.j. 24 C 265/2000–95 ze dne 24.11.2004. Dále tvrdil, že dlužník má další věřitele, jimiž jsou H-Holding AG, Alba, a.s. a členové družstva Fio, označil je sídlem a identifikačním číslem, aniž by uvedl bližší údaje o pohledávkách věřitelů, jejich vzniku, důvodu, výši a splatnosti, a tvrdil, že má peněžité závazky po lhůtě splatnosti po dobu delší než 30 dnů. Z důvodu vhodnosti požadoval, aby bylo rozhodnuto o postoupení této věci ke Krajskému soudu v Brně.

Podle názoru insolvenčního soudu je insolvenční návrh nedostatečný, neboť neobsahuje všechny předepsané náležitosti, je neurčitý, nesrozumitelný i zjevně bezdůvodný. Nedostatečný je zejména proto, že navrhovatel vůbec netvrdil, že je dlužník v úpadku, a neuvedl dostatečně skutečnosti osvědčující dlužníkuv úpadek, zejména neuvedl konkrétní pohledávky dalších věřitelů včetně údajů o jejich splatnosti v míře, která by soudu umožnila dospět k závěru, že dlužník je v úpadku. Nedostatečná jsou i tvrzení o neschopnosti dlužníka plnit své splatné závazky a označení vlastní pohledávky navrhovatele za dlužníkem (odkazem na dosud nepravomocný rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 bez uvedení důvodu a přesné

výše pohledávky), přičemž je nepochybné, že pohledávka je mezi účastníky sporná. Bezdůvodný je rovněž z důvodu, že navrhovatel jeho podáním zjevně sleduje zneužití svých práv na úkor dlužníka. Podáním návrhu přitom zneužil úpravu insolvenčního zákona k tomu, aby prostřednictvím insolvenčního rejstříku zveřejnil své politické názory na právní poměry v České republice, získal prostor ke zveřejnění svých subjektivních názorů na dlužníka a pokusil se ovlivnit veřejnost, pokud jde o vnímání důvodnosti, vzniku a vývoje vzájemných právních vztahů mezi ním a dlužníkem, a zároveň poškodil dlužníka, s nímž má dlouhodobé nedořešené právní spory. Samotné podání insolvenčního návrhu představuje citelný zásah do práv dlužníka a jsou s ním spojeny závažné právní účinky. Vzhledem k tomu, že v daném případě je dlužníkem politická strana, může mít insolvenční návrh závažný dopad i v politické sféře. Z těchto důvodů postupoval soud prvního stupně podle ust. § 128 a § 128a a insolvenční návrh odmítl. O nákladech řízení rozhodl podle ust. § 146 odst. 3 o.s.ř. s tím, že dlužníkovi dosud žádné náklady řízení nevznikly. Návrhem na postoupení věci jinému soudu z důvodu vhodnosti se nezabýval vzhledem ke zřejmé nedostatečnosti návrhu.

Proti tomuto usnesení Městského soudu Praze se navrhovatel včas odvolal a požadoval, aby je odvolací soud zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Argumentoval zejména tím, že vůči předsedovi Městského soudu v Praze JUDr. Janu Sváčkovi a předsedovi Vrchního soudu v Praze JUDr. Vladimíru Stiboříkovi podal žalobu na náhradu škody za porušení právní povinnosti vyplývající z článku 10 Ústavy České republiky, protože zůstali nečinní k jeho výzvě, aby zabránili korupčnímu jednání. Z tohoto důvodu nemůže být Městský soud v Praze ani Vrchní soud v Praze nestranný a nezávislý, proto požadoval, aby Nejvyšší soud České republiky rozhodl z důvodu vhodnosti o postoupení věci Krajskému soudu v Brně. Soud prvního stupně, aniž by se tímto návrhem zabýval, však insolvenční návrh odmítl. V doplnění odvolání ze dne 20.12.2012 požadoval, aby řízení v této věci bylo přerušeno pro překážku ohrožení jeho práva na svobodu a bezpečnost ve státech Schengenské dohody, protože i elektronický kontakt je pro něj spojen s hrozbou ohrožení jeho práva na svobodu.

Dlužník ve vyjádření k odvolání navrhl, aby odvolací soud napadené usnesení jako věcně správné potvrdil. Podle dlužníka je odvolání nesrozumitelné a navrhovatel v něm neuvedl žádný odvolací důvod. Soud prvního stupně podle něj dospěl ke správnému závěru, že insolvenční návrh je nesrozumitelný a neurčitý, a odvolání neobsahuje nic, co by tento závěr vyvracelo. Soud prvního stupně se podle jeho názoru důvodně nezabýval návrhem na postoupení věci jinému soudu, neboť kdyby se jím zabýval, postupoval by s ohledem na nedostatečnost insolvenčního návrhu v rozporu s ust. § 128 a § 128a insolvenčního zákona, jejichž smysl spočívá v zabránění průtahům v insolvenčním řízení. Vzhledem k tomu, že insolvenční návrh byl podán v době komunálních voleb do zastupitelstva, vztahuje se na dlužníka výjimka dle ust. § 6 odst. 2 písm. c) insolvenčního zákona, protože je politickou stranou. Dále dlužník navrhl, aby odvolací soud nevyhověl návrhu na přerušování řízení, protože v této věci může rozhodnout podle ust. § 94 odst. 2 písm. c) insolvenčního zákona i bez nařízení jednání a obsah insolvenčního spisu je přístupný prostřednictvím elektronického insolvenčního rejstříku. Mimo to nepředložil navrhovatel žádné důkazy svědčící o tom, že je ohrožen.

Vrchní soud v Praze přezkoumal napadené usnesení i řízení jeho vydání předcházející a dospěl k následujícím zjištěním a závěrům:

Odvolací soud v první řadě zamítl návrh navrhovatele na přerušování řízení, protože podle ust. § 84 odst. 1 insolvenčního zákona není přerušování insolvenčního řízení přípustné.

Dále vyšel z toho, že podle ust. § 3 odst. 1 insolvenčního zákona je dlužník v úpadku, jestliže má a) více věřitelů, b) peněžité závazky po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti a c) tyto závazky není schopen plnit (platební neschopnost), a podle ust. § 3 odst. 2 téhož zákona se má za to, že dlužník není schopen plnit své peněžité závazky, jestliže a) zastavil platby podstatné části svých peněžitých závazků, nebo b) je neplní po dobu delší 3 měsíců po lhůtě splatnosti, nebo c) není možné dosáhnout uspokojení některé ze splatných peněžitých pohledávek vůči dlužníku výkonem rozhodnutí nebo exekucí, nebo d) nesplnil povinnost předložit seznamy uvedené v ust. § 104 odst. 1, kterou mu uložil insolvenční soud. Podle ust. § 3 odst. 3 téhož zákona je dlužník, který je právnickou osobou nebo fyzickou osobou - podnikatelem, v úpadku i tehdy, je-li předlužen. O předlužení jde tehdy, má-li dlužník více věřitelů a souhrn jeho závazků převyšuje hodnotu jeho majetku.

Z ust. § 97 odst. 1 a 3 insolvenčního zákona plyne, že insolvenční řízení lze zahájit jen na návrh, který je oprávněn podat dlužník nebo jeho věřitel, a jde-li o hrozící úpadek, může insolvenční návrh podat jen dlužník.

Náležitosti insolvenčního návrhu vymezuje ust. § 103 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona. Kromě požadavku, aby obsahoval obecné náležitosti podání, musí insolvenční návrh obsahovat označení insolvenčního navrhovatele a dlužníka, musí v něm být uvedeny rozhodující skutečnosti, které osvědčují úpadek dlužníka nebo jeho hrozící úpadek, skutečnosti, ze kterých vyplývá oprávnění podat návrh, není-li insolvenčním navrhovatelem dlužník, musí být označeny důkazy, kterých se insolvenční navrhovatel dovolává, a musí z něj být patrné, čeho se jím insolvenční navrhovatel domáhá.

Podle ust. § 128 odst. 1 insolvenčního zákona odmítne insolvenční soud insolvenční návrh, který neobsahuje všechny náležitosti nebo který je nesrozumitelný anebo neurčitý, jestliže pro tyto nedostatky nelze pokračovat v řízení; učiní tak neprodleně, nejpozději do 7 dnů poté, co byl insolvenční návrh podán. Ustanovení § 43 občanského soudního řádu se nepoužije. Jak vyložil Nejvyšší soud v usnesení sp. zn. KSBR 31 INS 1583/2008, 29 NSČR 7/2008-A (R 91/2009) ze dne 26.2.2009, požadavek formulovaný v ust. § 103 odst. 2 insolvenčního zákona je srovnatelný s požadavkem kladeným na obsah věřitelského návrhu na prohlášení konkursu v ust. § 4 odst. 2 věty první zákona o konkursu a vyrovnání, jež bylo předmětem výkladu podaného pod bodem VII. stanoviska občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu zn. Cpjn 19/98 ze dne 17.6.1998, uveřejněného pod číslem 52/1998 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek. Tam Nejvyšší soud na dané téma uzavřel, že věřitel musí v návrhu uvést též konkrétní údaje o dalším věřiteli (dalších věřitelích) se splatnou pohledávkou proti dlužníku. Přitom zdůraznil, že povinnost vylíčit v insolvenčním návrhu rozhodující skutečnosti, které osvědčují úpadek dlužníka nebo jeho hrozící úpadek, není splněna ani tím, že insolvenční navrhovatel ohledně těchto skutečností odkáže na listinný důkaz, který připojí k insolvenčnímu návrhu jako přílohu.

Vzhledem k závažnosti dopadů, jež může i vadný insolvenční návrh vyvolat v poměrech dlužníka nebo třetích osob, není důvodu formulovat rozdílně požadavky na kvalitu jednotlivých skutkových tvrzení, z nichž se odvíjí posouzení úpadku dlužníka. To znamená, že není zásadní rozdíl v požadavku na náležitou identifikaci splatné pohledávky insolvenčního navrhovatele za dlužníkem a na kvalitu údajů, jejichž prostřednictvím musí být v insolvenčním návrhu identifikován další věřitel (věřitelé) se splatnou pohledávkou za dlužníkem.

Pokud jde o tvrzení skutečností rozhodných pro prohlášení úpadku, je třeba, aby z insolvenčního návrhu výslovně plynula existence alespoň dvou věřitelů se splatnými pohledávkami a domněnka platební neschopnosti či předlužení dlužníka.

Podle ust. § 128a insolvenčního zákona odmítne insolvenční soud insolvenční návrh také tehdy, je-li zjevně bezdůvodný. Zjevně bezdůvodný je insolvenční návrh zejména tehdy, jestliže a) insolvenční navrhovatel dokládá oprávnění jej podat pohledávkou, ke které se pro účely rozhodnutí o úpadku nepřihlíží, b) jde o insolvenční návrh podaný opětovně a insolvenční navrhovatel při jeho podání nedoloží, že splnil povinnosti uložené mu případně předchozím rozhodnutím o insolvenčním návrhu, nebo c) jeho podáním insolvenční navrhovatel zjevně sleduje zneužití svých práv na úkor dlužníka.

Odvolací soud ze spisu zjistil, že navrhovatel v insolvenčním návrhu uvedl, že má za dlužníkem pohledávku přesahující 250.000.000,- Kč přisouzenou nepravomocným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 č.j. 24 C 265/2000-95 ze dne 24.11.2004 a že dalšími věřiteli dlužníka je H-Holding AG, Alba, a.s. a členové družstva Fio; o důvodu, výši a splatnosti pohledávek dalších věřitelů či o platební schopnosti dlužníka navrhovatel v návrhu nic neuvedl.

V daném případě je i odvolací soud přesvědčen o tom, že insolvenční návrh neobsahoval náležitosti dle ust. § 103 odst. 2 insolvenčního zákona. V insolvenčním návrhu totiž navrhovatel ohledně své pohledávky, kterou dokládá oprávnění podat insolvenční návrh, odkázal pouze na nepravomocný rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 č.j. 24 C 265/2000-95 ze dne 24.11.2004, proti kterému navrhovatel podal odvolání. Vzhledem k tomu, že o důvodu této pohledávky navrhovatel nic neuvedl a dlužník proti uvedenému rozsudku podal odvolání, je zřejmé, že pohledávka navrhovatele je sporná. Kromě toho navrhovatel tvrdil, že dlužník má další věřitele, ale ohledně jeho závazků vůči těmto věřitelům žádné konkrétní údaje v insolvenčním návrhu neuvedl.

Stejně jako soud prvního stupně je i odvolací soud v daném případě toho názoru, že insolvenční návrh neobsahuje zákonem požadované náležitosti, neboť rozhodující skutečnosti osvědčující úpadek dlužníka jsou v něm uvedeny zcela nedostatečně, když vyjma tvrzení o vlastní sporné pohledávce vůči dlužníkovi navrhovatel žádná konkrétní a určitá tvrzení a údaje o dalších věřitelích dlužníka neuvedl. Nedostatečná jsou i tvrzení o neschopnosti dlužníka plnit na své splatné závazky.

Odvolací soud se ztotožnil i se závěrem ohledně zjevné bezdůvodnosti insolvenčního návrhu vyjádřeným insolvenčním soudem, podle něhož – z důvodů popsaných shora, jež odvolací soud nepovažoval za nutné opakovat – sledoval insolvenční navrhovatel jeho podáním zneužití svých práv na úkor dlužníka. Za situace, kdy insolvenční soud rozhodl o odmítnutí insolvenčního návrhu v souladu s ust. § 128 odst. 1 a § 128a odst. 1 insolvenčního zákona, nepochybil, když se nezabýval návrhem navrhovatele na delegaci věci jinému soudu z důvodu vhodnosti.

Na základě těchto zjištění a veden názory vyjádřenými shora neshledal odvolací soud odvolání důvodným a napadené usnesení podle ust. § 219 občanského soudního řádu jako věcně správné potvrdil.

Protože byl insolvenční návrh odmítnut, má dlužník podle ust. § 146 odst. 3 o.s.ř. vůči navrhovateli právo na náhradu nákladů odvolacího řízení v rozsahu odměny za zastoupení

advokátem, jenž v řízení učinil tři úkony právní pomoci, za něž mu podle ust. § 9 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb. náleží 1.500,- Kč za jeden úkon, a na náhradu hotových výdajů po 300,- Kč za každý úkon, což s připočtením daně z přidané hodnoty činí celkem 6.534,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí je dovolání přípustné, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak; dovolání lze podat do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu prostřednictvím Městského soudu v Praze.

V Praze dne 27.května 2013

JUDr. Jiří K a r e t a , v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Borodáčová